

ANYKŠTA

<http://www.anyksta.lt>

LAIKRAŠTIS ANYKŠČIŲ KRAŠTO VISUOMENEI 11/9601

**Šiandien
olimpiadoje
startuos
anykštėnai**

2 psl.

**Globos namai Troškūnuose -
išmintingas sprendimas**

Rimondas BUKELIS,
Troškūnų ambulatorijos šeimos gydytojas:

„Ligoninė lovų neužpildo, pastatas pustuštis stovi ir tik nuostolius neša.“

3 psl.

**Padeda išgyventi
žiema**

8 psl.

šiuipynys

Koncertas. 2022 m. vasario 11 d., 17 val. Koplyčioje – Pasaulio anykštėnų kūrybos centre įvyks koncertas, skirtas akordeonistui prof. Kaziui Stonkui atminti. Koncertuos buvę prof. K. Stonkaus studentai. Programoje skambės J. S. Bacho, D. Scarlatti, G. Verdi, J. Juozapaičio, V. Semionovo ir kitų kompozitorių kūriniai. Koncertas nemokamas.

Vizitas. Šią savaitę Anykščiuose lankysis latviai. Anykščių rajono meras Sigutis Obelvičius trečiadienį susitiks su Maduonos meru, o ketvirtadienį Latvijos Respublikos regionų plėtros centrų asociacijos nariais ir Latvijos aplinkos apsaugos ir regionų plėtros ministras Anykščių menų inkubatoriuje susitiks su rajono vadovais. Pasak Anykščių rajono mero pavaduotojo Dainiaus Žiogelio, atvyks net 15-kos Latvijos miestų merai.

Mirtis. Vasario 5 dieną apie 22.40 val. Andrioniškyje rastas moters (g. 1967 m.) kūnas. Pradėtas ikiteisminis tyrimas mirties priežastiai nustatyti.

Biudžetas. Penktadienį Anykščių rajono taryba rinksis į nuotolinį jungtinį komitetą posėdį, kuriame aptars 2022 metų Anykščių rajono savivaldybės biudžeto projektą. Biudžetą Anykščių rajono tarybos posėdyje numatyta patvirtinti šį mėnesį.

Parodos. Anykščių L. ir S. Didžiulių viešoji biblioteka susitarė su Anykščių meno mokykla, kad kas du mėnesius bibliotekoje bus keičiamos Anykščių meno mokyklos absolventų darbų parodos.

Apie sveikatos priežiūros įstaigų tinklo pertvarką neturėjo ką diskutuoti

Robertas ALEKSIEJŪNAS
robertas.a@anyksta.lt

Anykščių ligoninės direktorius Dalis Vaiginas sakė, kad apie sveikatos priežiūros įstaigų tinklo pertvarką nieko naujo nežino.

Sausio pabaigoje vykusiam Anykščių rajono tarybos posėdyje buvo kalbama apie sveikatos priežiūros įstaigų tinklo pertvarką.

Ką apie ją žino ir mano, opozicijos nariai norėjo išgirsti iš Anykščių ligoninės direktoriaus Daliaus Vaigino.

„Žinome tiek, kiek informacijos yra viešojoje erdvėje. Mes esame tik viena iš Anykščių rajono sveikatos įstaigų sudedamųjų dalių, kur nukreipti pertvarkos dalykai. Ligoninė, aišku, nusi-teikusi kuo ilgiau ir kuo daugiau išsaugoti paslaugų, kad gyventojams jos būtų prieinamesnės tiek stacionaro, tiek ambulatorinės. Žinia, kad kuo mažiau planuojama palikti stacionarių

paslaugų ir teikti ambulatorines paslaugas. Teisės aktų projektai yra visiems prieinami. Vyriausybė yra juos parengusi ir teikusi Seimui, ir, turbūt yra grįžę atgal tikslinimui, tobulinimui, tai toje vietoje, matyt, komentuoti galėtų kiekvienas Anykščių rajono tarybos narys. Kriterijų, pagal kuriuos liks vienos ar kitos paslaugos, dar nėra mums žinoma.

5 psl.

„Anykštos“ laikraštis prenumeruojamas visoje Lietuvoje

Laikraštį „Anykšta“ nuo šiol galima užsiprenumeruoti visoje šalyje. Viliamės, jog ši informacija yra gera žinia buvusiems anykštėnams. Dabar nesvarbu Jūs gyvenate Birštone ar Gargžduose, „Anykšta“ Jums gali būti pristatyta į pašto dėžutes jos išleidimo dieną, antradieniais ir šeštadieniais, kaip ir Anykščių rajono gyventojams.

„Anykštą“ nuo šiol į savo pašto dėžutes gali gauti visų Lietuvos savivaldybių gyventojai.

UAB „Anykštos redakcija“ jog nesitiki, kad atsiradus galimybei prenumeruoti „Anykštą“ Gražina Šmigelskienė kalbėjo, visoje šalyje pajusime pastebimą

tiražo augimą, bet visuomet smagiau, kai plečiasi rinka, o ne kai ji traukiasi. „Nedrįstu prognozuoti kiek naujų skaitytojų sulauksime, bet galimybė pradžiuginti buvusius anykštėnus atveržiama. Manau, ne vienam vyresniam žmogui patiktų, jog išvažiuavus žiemoti pas vaikus į Vilnių ar Kauną, jie tebeturėtų galimybę skaityti rajoninį laikraštį. Lieka nors toks ryšys su savo kraštu. Juo labiau, kad vyresniam žmogui sunkiau susirasti ir nelabai patogų skaityti žinias internete“, - kalbėjo „Anykštos“ vyriausioji redaktorė. Ji mano, kad „Anykšta“ gali būti įdomi po Lietuvą išsibarsčiusiems buvusiems anykštėnams, nes popierinės „Anykštos“ turinys gerokai skiriasi nuo anyksta.lt turinio.

„Anykštos“ prenumeratos kaina nuo gyvenamosios vietos nepriklauso.

Primename, kad visoje Lietuvoje prenumeruojamas ir mūsų redakcijos leidžiamas žurnalas „Aukštaitiškas formatas“.

Portale anyksta.lt paskelbus žinią apie mūsų laikraščio prenumeratą visoje šalyje sulaukė ir gražių, ir piktų komentarų.

„Buvau metęs skaityti popierinę spaudą. Bet vėl užsikabinau. Perku „Iliustruotą istoriją“. Pernai pradėjau pirkti ir „Lietrytį“ bei „Anykštą“. Užsikabinau. Man smagu...“ parašė - Ne senjoras.

O Vida pasidžiaugė: „Kaip fainai! Labai gera žinia. Gyvenu Vilniuje, noriu skaityti apie savo žmones. Atkreipiau dėmesį, kad „Anykšta“ daug geresnė negu anyksta.lt“.

Piktieji, aišku, tikino, kad neskaito jie „Anykštos“, ir portalo anyksta.lt, žinoma, neskaito. Tik komentuoja...

Laikraštis „Anykšta“ leidžiamas 74-uosius metus. Per tą laiką kartu išgyvenome ne vieną krizę. Bėgant metams mes pasikeitėme, pasikeitėte ir Jūs. Tačiau, jeigu perskaitėte šias eilutes, reiškia mes tebesame kartu.

-ANYKŠTA

Šiandien olimpiadoje startuos anykštėnai

Vidmantas ŠMIGELSKAS
vidmantas.s@anyksta.lt

spektras

Šeštadienį, vasario 4-ąją atidarytos Pekino olimpinės žiemos žaidynės. Atidaryme Lietuvos vėliavą nešė šokėjų ant ledo pora Paulina Ramanuskaitė ir Deividas Kizala.

Iš keturių olimpiadoje kovosiančių anykštėnų atidarymo šventėje dalyvavo tik kalnų slidininkė Gabija Šinkūnaitė. O biatloninkai Vytautas Strolia ir Linas Banys bei slidininkė Eglė Savickaitė vietoje šventinio šurmilio pasirinko ramų pasiruošimą būsimiems startams.

Visas minėtas trejetas šiandien, vasario 8-ąją dalyvaus pirmosiose varžybose - 10 val. E.Savickaitė startuos sprinto kvalifikacijoje. Šios rungties finalas numatytas 12 val. 30 min.

10 val. 30 min. prasidės biatlonu 20 km individualios lenktynės, kuriose dalyvaus visas Lietuvos vyrų biatloninkų ketvertas.

G.Šinkūnaitė kovos vasario 9 dieną. Pirmasis nusileidimas - 04 val. 15 min., antrasis 07 val. 45 min.

E.Savickaitė Pekino olimpinėse žaidynėse dar startuos vasario 10 ir 16 dienomis. O biatloninkų lauks dar keturios varžybos - vasario 12-ąją, 13-ąją, 15-ąją, 18-ąją dienomis.

Pekino olimpinės žaidynės

transliuoja TV3 grupės televizijos.

Ko gero atidžiausiai reikėtų stebėti pirmąsias biatlonu varžybas - 20 km individualios lenktynės yra laikomos pagrindine rinktinės lyderio V.Stroliaus rungtimi. Šioje rungtyje gerai sukritus kortoms (Vytautui šaudant taikliai, o varžovams pro šalį) anykštėnų galime išsvysti ir pirmajame dešimtuose.

Iš viso Lietuvos olimpinėje rinktinėje - 13 sportininkų. Tai rekordinis Lietuvos olimpiečių skaičius žiemos olimpinėse žaidynėse. O keturi olimpiadoje startuojantys anykštėnai - ne tik rekordas, bet ir sunkiai atityje pagerinamas rezultatas. Iki šiol, per visą olimpiadų istoriją turėjome keturis anykštėnus

Kalnų slidininkė Gabija Šinkūnaitė vienintelė iš anykštėnų olimpiečių dalyvavo Pekino olimpiadų žaidynių atidarymo ceremonijoje.

Nuotr. iš Gabijos Šinkūnaitės „Facebook“-o.

olimpiečius - krepšininką Sergejū Jovaišą, plaukiką Giedrių Titenį, sunkiatletį Arną Šiđiški

bei V.Strolią, kuriam Pekino olimpinės žaidynės jau trečiosios.

Svajoja apie parduotuvę arčiau namų

Robertas ALEKSIEJŪNAS
robertas.a@anyksta.lt

Anykščių miesto Ažupiečių mikrorajone gyvenantys vyresniojo amžiaus gyventojai skundžiasi, kad šioje miesto dalyje jiems trūksta parduotuvės.

„Norime paklausti – kokiai respublikai priklauso Ažupys? Nebežinome mes, ar čia Baltarusija, ar čia Kinija. Gyvename čia virš 50 metų ir šioje vietoje nėra jokios parduotuvės. Ir nuo mažiausio iki didžiausio daiktelio mes turime temptis iš miesto. Ir kaip išspręsti šį klausimą? Buvo laikinai atidarytas prekybos centras „Norfa“, tai tada taip visi apsidžiaugėme, sakėme, kad ant senatvės mums čia palengvėjimas. Bet tas gerumas truko neilgai. Žinote, piktumas ima. Prie autobusų stoties atstatė namus, kurie nežinia kam reikalingi, bet kad rajono valdžia pasirūpintų žmonių gerove – niekas apie mus nepagalvoja. Pažiūrėkite, kiek Ramybės mikrorajone parduotuvių ir dar žada statyti. Apie miesto centrą jau nekalbu, centras yra centras. Visi esame be sveikatos jau, nevairuojantys, kaip yra sunku prieš tą kalną pirkinis neštis. Mes su vyru jau beveik baigiame po aštuoniasdešimt metų ir mums labai sunku. Mūsų kaimynai taip pat yra seneliai ir visi mes tą problemą sprendžiame – pakalbame, padėjome ir tuo viskas užsibaigia“, - kalbėjo į redakciją paskambinusi skaitytoja Elena, viešai nepanorusi skelbti

savo pavardės (pavardė redakcijai žinoma, - red.pastaba).

Pasak Elenos, parduotuvę jų gyvenamoje vietoje būtų aktualu Žvejų, Vienuolio, Šviesos ir aplinkinių gatvių gyventojams.

Anykščių miesto Ažupiečių seniūnaitijos seniūnaitis Alvydas Taleišis svarstė, kad į Ažupiečių mikrorajoną galėtų užsukti autoparduotuvė.

„Jaunesni žmonės važiuoja apsipirkti į prekybos centrus, tačiau vyresniojo amžiaus žmonėms „autolafkė“ būtų naudingas dalykas. Pakaktų, kad kartą per savaitę autoparduotuvė užsuktų į sutartą vietą“, - kalbėjo seniūnaitis.

A.Taleišis kalbėjo, kad greičiausiai parduotuvės Ažupiečių mikrorajone nėra dėl to, kad sumenkusi anykštėnų perkamoji galia.

„Ir dabar kalbama, kad Anykščiuose atsidarys dar viena „Maxima“, „Lidl“, bet man atrodo, kad čia daugiau tik kalbos“, - svarstė Ažupiečių seniūnaitijos seniūnaitis.

Iš „Anykštos“ išgirdusi, kad Ažupiečių mikrorajono gyventojai skundžiasi, kad jiems šiame krašte trūksta parduotuvės, Anykščių rajono tarybos narė, konservatorė, Anykščių rajono vartotojų kooperatyvo vadovė

Anykščių rajono tarybos narė, konservatorė Rita Kripaitienė ragina Ažupiečių gyventojus palaukti, kol šiame mikrorajone išdygs „Lidl“ parduotuvė.

Rita Kripaitienė reagavo: „Tangi pastatys „Lidl“ ir turės“.

Pasiteiravus, galbūt jau žinanti, kada „Lidl“ parduotuvė Anykščiuose atvers duris, R.Kripaitienė juokėsi.

„Aš tik girdžiu viena ausimi, kad ten kažkas sklypą yra numatęs ar tai „Lidl“ ar kažkam“, - sakė ji.

Anykščių rajono vartotojų kooperatyvo vadovė patarė Ažupiečių gyventojams lankytis arčiausiai jų esančioje parduotuvėje Gedimino gatvėje.

Pasidomėjus, ar autoparduotuvė galėtų aptarnauti ir dalį Anykščių miesto gyventojų, Anykščių rajono vartotojų kooperatyvo vadovė R.Kripaitienė sakė, kad „ne“.

„Mieste tikrai ne. Yra nesąmonė. Esame kažkada mieste

leidę, atvažiuodavo...Na, ne, tai yra nesąmonė. Yra labai ribotas autoparduotuvės asortimentas, kurį kaime žmogui nuveža į kiemą. Čia atidirbta iš metų į metus. Ir tai...Tą autoparduotuvę dar per vasarą gal laikysiu ir vėliau labai abejoju ar palikysiu“, - sakė R.Kripaitienė.

Atsisakyti autoparduotuvės, pasak R.Kripaitienės, skatina prasta rajono demografinė situacija.

„Labai išmiršta žmonės. Vairai turbūt senesnius žmones žiemai išsiveža pas save. Ištuštėja tos sodybos“, - pastebėjo ji.

Priminsime, kad Anykščių rajono savivaldybė prekybos centro statyboms yra numaciusi žemės sklypą Troškūnų gatvėje, priešais Anykščių priešgaisrinę gelbėjimo tarnybą.

Ligos. Lietuvoje per savaitę sergančiųjų gripu skaičius sumažėjo, tačiau ūminėmis viršutinių kvėpavimo takų infekcijomis (ŪVKTI) – išaugo, pirmadienį pranešė Nacionalinis visuomenės sveikatos centras. Centro duomenimis, Lietuvoje per praėjusią savaitę bendras sergamumo gripu ir ŪVKTI rodiklis siekė 94,5 atvejo 10 tūkst. gyventojų, ankstesniąją savaitę – 93 atvejus 10 tūkst. gyventojų. Praėjusią savaitę daugiausia sergančiųjų buvo užregistruota Šiaulių apskrityje, mažiausia – Vilniaus apskrityje. Lietuvoje penktą šių metų savaitę diagnozuoti 77 gripo atvejai, ketvirtą šių metų savaitę gripas buvo nustatytas 94 asmenims.

Lavina. Mažiausiai 19 žmonių žuvo pirmadienį kirsdami atokią Afganistaną ir Pakistaną skiriančią kalnų perėją, nuslinkus lavinai, pranešė vienas Talibano pareigūnas. Daugybė afganistaniečių kasdien neteisėtai eina į Pakistaną, kirsdami menkai saugomą kalnų sieną ir ieškodami ten darbo arba norėdami įsigyti būtiniausių produktų perpardavimui. Rytinės Kunaro provincijos informacijos departamento vadovas Najibullah Hassanas Abdalas naujienų agentūrai AFP nurodė, kad gelbėtojai vis dar ieško žmonių griūties vietoje. „Jau ištraukta 19 kūnų“, – sakė jis. 2015 metais per virtinę tokių nelaimių visoje šalyje žuvo daugiau nei 250 žmonių.

-BNS

Ir parduoda, ir dalija patarimus

Robertas ALEKSIEJŪNAS
robertas.a@anyksta.lt

Anykščiuose, 16-uju numeriu pažymėtame Gegužės gatvės pastate, prieš metus atsidarė mažajai bendrijai „Ragilė“ priklausanti parduotuvė, kurioje prekiaujama sodui, daržui ir ūkiui skirtomis prekėmis. Šios mažosios bendrijos direktorė Rugilė Jonaitytė pasakojo, kad visuomet svajojo dirbti sau, todėl imtis nuosavo verslo neatbaidė net užgriuvusi pandemija.

Mažosios bendrijos „Ragilė“ direktorė Rugilė Jonaitytė „Anykštai“ pasakojo, kad nuomojamose patalpose parduotuvė Gegužės gatvėje veikia dar tik metus.

„Visada buvo noras turėti savo verslą, dirbti sau. Taip aplinkybės susiklostė, kad nusprendžiau pabandyti. Tiesa, verslo pradžia buvo labai sudėtingas laikotarpis, rizikavau, nes parduotuvė atsidarė kovo mėnesį, tuo metu, kai buvo panaikinti visi dėl koronaviruso pandemijos nustatyti ribojimai ir vėl buvo leista dirbti. Rizikinga, juk niekas nežinojo, kaip bus toliau – galbūt po mėnesio ir vėl viskas galėjo būti uždaryta“, - verslo starto pradžia prisiminė R.Jonaitytė.

Pašnekovė sakė, kad anksčiau vadovaujamo darbo jai neteko dirbti, tačiau prekyba sodo, daržo prekėmis – jai artima sritis.

„Galima sakyti, kad mano specialybė yra kažkiek orientuota į tą pusę. Esu baigusi Aleksandro Stulginskio universitetą, studijavau Agronomijos fakultete. Ir šiaip mane domina sodas bei daržas“, - prisipažino R.Jonaitytė.

Jaunoji verslininkė pasakojo, kad mažojoje bendrijoje „Ragilė“ be jos dirba vienas darbuoto-

jas – parduotuvės pardavėjas.

Dauguma prekybininkų savo parduotuvėms ieško vietos kuo arčiau Anykščių miesto centro. Mažosios bendrijos „Ragilė“ direktorė R.Jonaitytė pastebėjo, kad atidaryti parduotuvę nuošaliau miesto centro – trūkumas, tačiau neretai – ir privalumas.

„Mes, pavyzdžiui, prekiaujame pašarais, trąšomis, kurios yra supakuotos į maišus po 40 -50 kilogramų. Tokiu atveju labai svarbu, kad pirkėjui būtų patogiu privažiuoti prie parduotuvės, kad jis prekes galėtų susikrauti į savo automobilį. Miesto centre tokią vietą parduotuvei būtų rasti sudėtinga. Žinoma, kuomet parduotuvė veikia miesto centre, ji yra labiau matoma, žinoma“, - kalbėjo verslininkė.

R.Jonaitytė pasakojo, kad į Gegužės gatvėje veikiančią sodo, daržo ir ūkio prekes siūlančią parduotuvę užsuka sodininkai, daržininkai, taip pat ūkininkai.

„Pastebėjau, kad parduotuvėje lankosi vyresnio amžiaus žmonės. Jaunų ūkininkų Anykščių rajone nėra daug, nors užsuka ir jaunų žmonių, kurie rajone turi nusipirkę sodybas, turi sodus“, - pastebėjo ji.

Nors Anykščiai ir orientuo-

jasi į kurorto statusą, mažosios bendrijos „Ragilė“ direktorė R.Jonaitytė pastebėjo, kad rajonas yra žemdirbiškas kraštas.

„Anykščių rajone dirba daug smulkiųjų ūkininkų, kurie užsima augalininkyste, gyvulininkyste.

Jiems reikalingos ne tik mūsų parduodamos prekės, bet ir konsultacijos. Patariame, kokius produktus naudoti, ir panašiai“, - sakė ji.

Pasiteiravus, kaip prekybą sodo, daržo ir ūkio prekėmis paveikė koronaviruso pandemija, R.Jonaitytė pastebėjo, kad šiuo laikotarpiu žmonės labiau taupo ir perka tik būtiniausias prekes.

„Žmonės pandemijos pradžioje jautėsi nesaugiai. Dabar daugelis jau įpratę prie visų tų taisyklių. O ir mums patiems nuolat teko stebėti taisykles – ar galime dirbti, kaip reikia dirbti. Tai apsunokino mus, kaip jauną verslą, o pandemija tai dar padvigubino“, - kalbėjo R.Jonaitytė.

Mažosios bendrijos „Ragilė“ direktorė R.Jonaitytė sakė, kad turi minčių prekybą sodo, daržo bei ūkio prekėmis perkelti ir į internetinę erdvę.

„Galvoju apie elektroninę parduotuvę. Tai tikrai yra planuose. Ties tuo dabar dirbu. Bandyti

Mažosios bendrijos „Ragilė“ direktorė Rugilė Jonaitytė prisipažino, kad atidaryti parduotuvę per patį pandemijos įkarštį buvo didelis iššūkis.

tai reikia, kai dabar visas verslas keliasi į internetą. Tačiau ne visiems to reikia. Yra nemažai žmonių, kurie prekę nori apžiūrėti „gyvai“, ypač vyresnio amžiaus žmonės“, - sakė ji.

Pasidomėjus, ar mažoji bendrija „Ragilė“ verslo pradžia kreipėsi paramos į Anykščių rajono savivaldybę, R.Jonaitytė kalbėjo: „Mačiau, kad buvo savivaldybės kvietimas smulkiam ir vidutiniam verslui teikti paraiškas dėl paramos. Paskaičiau,

kokios paramos sąlygos, ir nusprendžiau, kad į jas „pataikyti“ mano verslui būtų sunku.“

Žvelgdama į tolesnę verslo perspektyvą, R.Jonaitytė dėstė, kad nedidelių parduotuvių privalumas – ryšys su pirkėju, galimybė įsiklausyti į jo poreikius, patarti.

„Dideliame prekybos centre niekada negausi patarimo, konsultacijos, tai gali gauti mažose parduotuvėse“, - pastebėjo pašnekovė.

Rubrikoje „Dirbu sau“ pasakosime apie tai, kaip gyvuoja Anykščių rajono smulkieji verslininkai. Smulkiuosius verslininkus, norinčius papasakoti apie savo veiklą, problemas, kviečiame kreiptis į redakciją telefonu numeriu 8-671 76995 arba el.paštu robertas.a@anyksta.lt. Atkreipiame dėmesį, kad naujoji rubrika nėra reklama: pasakojimus apie smulkiuosius verslininkus redakcija rengs ir spausdins nemokamai.

komentarai

Globos namai Troškūnuose - išmintingas sprendimas

Anykščių rajono ligoninė atsisako buvusios Troškūnų ligoninės pastato. Šiame pastate dabar veikia ligoninės palaikomojo gydymo ir slaugos skyriaus padalinys. Troškūnų ligoninės pastatas bus perduotas Anykščių socialinės globos namams ir jame bus įkurtas globos namų filialas.

Anykščių ligoninė iki šiol slaugos paslaugą teikė ir Troškūnuose, ir Anykščiuose. Anykščių rajono ligoninės direktoriaus Dalio Vaigino teigimu Anykščių filiale yra 40 slaugos lovų ir jų skaičius bus didinamas pagal poreikį. O seneliams vietų Anykščių rajone esančiuose Svėdasų senelių globos namuose nebeužtenka, tad būsimas Troškūnų filialas turėtų išspręsti šią problemą. Pertvarka turėtų būti atlikta iki šių metų liepos 1 dienos.

Pašnekovų klausėme nuomonės apie Troškūnų ligoninės pastato perdavimą Anykščių socialinės globos namams.

Nei tau, nei man...

Rimondas BUKELIS, Troškūnų ambulatorijos šeimos gydytojas:

„Labai geras, teisingas sprendimas. Ligoninė lovų neužpildo, pastatas pustuštis stovi ir tik nuostolius neša. O renovuotą, sutvarkytą pastatą reikia išsaugoti, todėl labai puiku, kad jis turės šeiminkus. Pritariu sprendimui. Šaunuoliai! Ar teisingai buvo padaryta, prieš kelerius metus perduodant Troškūnų slaugos ligoninę iš pirminio sveikatos centro pavaldumo Anykščių ligoninei? Ne. Planas buvo neteisingas. Šiuo sprendimu mums (PSPC - red.past.) kelnės buvo numau-

tos, o paskui ir ligoninės direktoriui Daliui Vaiginui pačiam kelnės nukrito. Išėjo labai lietuviškai - nei tau, nei man.“

Tik į gera

Donaldas VAIČIŪNAS, Anykščių socialinės gerovės centro konsultantas:

„Manau, kad tokia pertvarka yra neblogas variantas. Buvo susiformavęs stereotipas, kad į Troškūnų ligoninę žmonės važiuoja numirti. Ir kokius jie ten judesius bedarė, vis tiek liko ankstesnis įvaizdis. Troškūnuose įkūrus globos namų filialą atsirast naujų darbo vietų. Na, net jeigu naujų darbo vietų ir neatsiras, tai bent senosios bus išaugotos. Bet kuriuo atveju - Troškūnuose bus daugiau dinamikos, gal paslaugų lygis kils. Ir nuo Dalio Vaigino galvos skausmą nuimsim. Nežinau, ar čia tikrai Venetos Veršulytės projektas, bet manau, kad jos. O Veneta socialinėje sferoje turi neblogą numatymą.“

Troškūniečiai džiaugiasi

Rimantas SEREIČIKAS, Troškūnų seniūnas:

„Mano supratimu priimtas sprendimas yra pats geriausias iš visų įmanomų variantų. Iš troškūniečių negirdėjau nei vienos kritinės nuomonės. Atvirkščiai, kai kas pagalvoja, kad ir jiems gali tekti pasinaudoti globos namų paslaugomis ir tokios perspektyvos nebijo. Troškūnuose turime labai gerą pavyzdį, privačius globos namus „Prieglobstis“, kur įsikūrė žmonės turintys socialinių problemų. Apie būsimą sprendimą girdžiu tik teigiamus atsiliepimus. Džiugina, jog bus išaugotos darbo vietos, o galbūt ir naujų darbo vietų bus sukurta.“

-ANYKŠTA

„Darbas su vaikais man buvo viskas“

Sigita PIVORIENĖ
sigita.p@anyksta.lt

Lietuviškų elementorių autorius, logopedas ekspertas, knygų apie vaikus autorius, visą savo gyvenimą pašventęs vaikams. Tai – Juozas DANILAVIČIUS.

Sulaukęs 93-ejų metų amžiaus, vyras teigė kasdien vairuojantis automobilį, dirbantis kompiuteriu ir, kaip pats sako, vis dar negalintis pabėgti nuo rašymo, nes tai – jo gyvenimas...

Buvęs mokytojas ekspertas Juozas Danilavičius prie lietuviškų elementorių.

Mokytoju norėjo būti visada

J. Danilavičius mokytoju dirbo bemaž 60 metų. Gimė ir užaugo Alytaus rajone, o vos baigęs Alytaus gimnaziją ir įstojęs studijuoti mokytojų seminarijoje, jaunas vyras tapo to paties rajono Einoronių pradinės mokyklos vedėju.

„Kad būsiu mokytoju, tai tikrai žinojau. Man ir tėtė yra sakęs: „Juozuk, tu matematiką aiškini labai gerai!“. Bet juo tapau labai atsitiktinai. 1947 metų sausio 10 dieną buvau paskirtas Einoronių pradinės mokyklos vedėju. Nuo to praėjo 55 metai“, – prisiminė J. Danilavičius, – „Tuo metu neakivaizdžiai studijavau mokytojų seminarijoje Kaune. Vieną dieną jos direktorius man pasakė: „Juozuk, neturi pažymos, kad gali mokyti, mes privalom tave pašalinti iš seminarijos“. Aš atsiveikinau ir išėjau. Paskui, tas pats buvęs mokytojų seminarijos direktorius tapo švietimo skyriaus vedėju. Sutiko jis mane, pasikalbėjom, pakvietė eiti kartu. Savo kabinete padėjo baltą popieriaus lapą ir sako: „Rašyk pareiškimą: „Prašu mane skirti Einoronių pradinės mokyklos vedėju“. Ir aš iki gegužės mėnesio pirmos dienos ten dirbau“.

Kiek vėliau, J. Danilavičiaus teigimu, tasai direktorius apsižiūrėjo, kad jaunojo mokytojo tėvas lageryje, o brolis – miške. „Išsikvietė valsčiaus švietimo skyriaus vedėją ir sako jė man: „Kol ne vėlu, tai nerk“. Ir aš neriau. Rugsėjo mėnesį pradėjau dirbti Mažylio pradinėje

mokykloje Trakų rajone. Ten mane labai gerbė, mokytojauti sekėsi. Neturėjau diplomo, bet vaikai mane labai mylėjo“, – apie savo, kaip mokytojo, kelio pradžią pasakojo pašnekovas.

Dirbo su kurčiaisiais

Kiek vėliau J. Danilavičius buvo pakviestas tarnauti kariuomenėje. „Būdamas kariuomenėje radau labai gerų globėjų, jie mane išleido mokyti. Tad tarnavau trejus metus kariuomenėje ir kartu mokiausi vakariniame institute Maskvoj, kur gavau pedagogo diplomą. Po kariuomenės sugrįžau į Lietuvą ir vėl dirbau mokytoju“, – kalbėjo J. Danilavičius.

Paklaustas, ar nekilo mintis likti Maskvoje – juk ten turėjo būti geresnės galimybės, sąlygos dirbti, J. Danilavičius net sušuko: „O Jėzau, ne! Man Lietuvoj ir darbas buvo surastas. Jei taip šiandien neturėčiau iš ten bilieta, pėsčias pareičiau!“, – nė už ką anuomet Rusijoje nenorėjo likti jaunas mokytojas, neliktų svečioje šalyje ir dabar.

Grįžęs į Lietuvą L. Danilavičius mokytojauti buvo paskirtas Prienų rajone, o po metų atsidūrė Žemaitijoje: tapo Rusnės (Šilutės r.) kurčiųjų mokyklos pedagogu.

„Šešerius ar septynerius metus dirbau kurčiųjų mokykloje. Ten vaikus mokiau tarti garsus, skaityti, kalbėti. Bet vėlgi – neturėjau logopedo diplomo. Įstojau į Šiaulių institutą ir gavau tą diplomą. Dirbti sekėsi. Prisimenu tokį atvejį, kai atvažiavo į mokyklą kurčiųjų ministras ir pasiprašė užteiti į

kieno nors pamoką. Užėjo į mano. Mes tuomet dešimtoje klasėje nagrinėjome Antano Baranausko „Anykščių šilelį“. Ir tie kurtieji vaikai deklamavo „Anykščių šilelį“! Ministras sako: „Jie girdi turbūt?“. Sakau – patikrinkit“, – apie ypatingus sugebėjimus mokyti pasakojo J. Danilavičius.

Akademikas, skaitęs vaikus

„Dalyvaudavau mokslinėse konferencijose su savo pranešimais. Tai mane 1974 metais išrinko Tarybų sąjungos Pedagogikos mokslų akademijos moksliniu korespondentu. Kai buvau išrinktas, prezidentas, sakydamas kalbą, taip pasakė: „Šitoj pusėj sėdi akademikai, kurie skaito knygas. O šitoj pusėj – akademikai, kurie skaito vaikus“. Ir aš sėdėjau toj pusėj, kurioje skaito vaikus. Tada prasidėjo mano klestėjimas. Išleidau dvylika skirtingų elementorių“, – su vienu svarbiausių savo gyvenimo darbų skaitytojus supažindino J. Danilavičius: „Dar besimokydamas mokytojų seminarijoje sukūriau elementorių. Parodžiau savo dėstytojams ir jie man pasakė, kad jis vaikams tinka bei patarė užmegzti santykius su leidykla“.

Įnešė daug naujovių

Prieš 53-ejus metus J. Danilavičius tuometinės Lietuvos Švietimo ministerijos buvo patvirtintas elementorių autoriumi. Jis išleido elementorių skaitymo pradžiamokslų įvairaus amžiaus vaikams bei vaikams, turintiems raidos sutrikimų. Elementoriai yra perkami ir šiandien, jų leidimai nuolat kartojami.

„1969 metais buvau patvirtintas elementorių autorium. Keturiasdešimt vienerius metus su „Šviesos“ leidykla bendradarbiau, labai draugiški buvom. Aš jiems buvau labai pelningas. Lietuvišką elementorių, po 20 000 egzempliorių, tiekdamo lietuvių mokykloms Amerikoje: tiek jų sekmadieninė lietuvių mokyklų asociacija nupirko“, – prisiminė autorius.

Paklaustas, ar elementorius paruošdavo vienas, J. Danilavičius sakė, kad tam reikdavo nemažos komandos, tačiau rankraštis paruoštas būdavo jo vieno paties.

„Įnešiau daug naujovių. Dabar mane peikia, kad aš tų naujovių neužpatentavau, nes kas po manęs rašys elementorius, jau turės labai gerą pavyzdį. Aš pirmas įvedžiau, kad pas mus

paukšteliai ir žvėreliai kalba. Rašau: „Kas čia braška? Šakelė“, „O kas čia bėga? Vilkas. Geras. Blogas“. Visi elementoriai žodžius dalina į skiemenis. Aš pirmas tuos skiemenis pradėjau žymėti skirtingom spalvom. Taip žodžio aš nesuardau, jis lieka vientisas, bet vaikas skaito skiemenimis ir taip skaityti yra daug paprasčiau. Įnešiau naujovių visoje Lietuvoje. Kauniečių „Šviesos“ leidykla nebūtų manęs „laikiusi“ keturiasdešimt metų: buvo tikrai talentingų autorių, o jie pasirinko mane – mokytoją iš Aulelių“, – pasakojo J. Danilavičius.

„Rašyti aš turėjau labai geras sąlygas. Kai mane paskyrė autoriumi, ministerija skyrė komandiruotę. Nuvažiavęs į biblioteką Maskvoj, su savo kamera nufotografavau šimtą užsienio elementorių. Kiekvieną puslapį. Paskui gulėdavau ant sofos ir peržiūrėdavau. Sėmiausi idėjų iš ten, nes vienam žmogui viską sumąstyt, sugalvot, neįmanoma. Ir mano elementorius kai išėjo, be paramos nieko nebūtų buvę. Buvo toks mokyklų tyrimų institutas, jo rektorius mane labai globojo, buvo daug gerų žmonių, kurie prie jo prisidėjo“, – apie didžiulį savo indėlį Lietuvos švietimui pasakojo autorius.

Svarbiausia – gerbti vaiką

J. Danilavičius sakė, kad visą gyvenimą darbas su vaikais jam buvo labai svarbus, su kiekvienu vaiku jis stengdavosi atrasti bendrą kalbą, o ypač mylėjo tuos, kurie buvo skriaudžiami kitų ar gamtos neapdovanoti. Gal todėl mokytojas, 1978 metais atsidūręs mūsų krašte, Auleliuose, dirbo šio kaimo mokykloje, iki pat pensijos – ir vaikų globos namuose logopedu.

„Daug dirbau, buvau darbštus. Negėriau, nerūkiu, kortom nelošiau, nežvejojau. Darbas su vaikais man buvo viskas. Pamenu, viena penktokė nemokėjo skaityti. Atėjo pas mane verkdam. Aš ją pirmiausia pralinksminau, paskui pirmą dieną susipažinom su šešiom raidėm, perskaitėm dešimt žodžių. Kokios emocijos buvo! Reikia, kad mokiniai visų pirma savimi pasitikėtų. Mokytojo profesijos svarbiausia detalė yra gerbti vaiką. Ir labiausiai tą vaiką, kurį visi stumdo“, – šiltai apie darbą su mažaisiais pasakojo pašnekovas ir prisiminė vieną kolegę: „Aš esu labai patenkintas viena mokytoja, kuri sutiko mokyti dauno sindromą turintį vaiką. Ji, sutikusi tą vaiką, apkabino ir pabučiavo. Ir nusipirko

šitą vaiką!“.

J. Danilavičius taip pat patarė tėvams neskubėti išleisti savo atžalų į mokyklą: ankstyvas amžius vaikui gali padaryti meškos paslaugą. „Kartais gabūs vaikai nueina į mokyklą penkerių metų, ne šešerių. Moka skaityti, rašyti, skaičiuoti. Bet jie patiria psichologinį smurtą. Su juo daug kas nenori šnekėti, bendrauti. Ypač mergaitės. Kur ten – trylikametė su vienuolikamete draugaus. Ir toks amžiaus skirtumas klasėje iššaukia daug problemų. Patariu neskubėti išleisti vaiką į mokyklą. Amžiaus branda yra būtina bendravime. Mano dukra irgi į mokyklą išėjo penkerių metų, tai ji sako, kad tik trečiam kurse universitete pasijuto gerbiama. Vaikų gyvenimas, ypač – paauglių – yra labai sudėtingas. Savo knygoje „Atsargiai, paauglystė“ nagrinėju temą, kad šituo laikotarpiu antrą kartą gimsta žmogus. O kartais žmogus išlieka paaugliu visą gyvenimą. Mano gimnaitis gyvena su septinta žmona ir džiaugiasi, kad jam labai gerai. Aš jam sakau – vaikeli, tu esi paauglys! Paauglys pabučiuos mergaitę ir paliks, o reikia rūpintis, kad ir kitam būtų gerai“, – kalbėjo J. Danilavičius.

Negali nerašyti

J. Danilavičius yra parašęs ne tik elementorių ir skaitymo pradžiamokslų. Jo bibliografijoje yra ir knygų, skirtų nagrinėti įvairaus amžiaus vaikų lavinimo, kitoms problemoms. Knygos „Atsargiai, paauglystė!“, „Atsargiai – vaikas“, – tai J. Danilavičiaus darbai. Be to, jis dar yra parašęs ir knygą „Mikčiojimas įveikiamas“, kurią ruošė taip pat labai atsakingai.

„Apvažiavau labai daug logopedinių kabinetų – ir Ukrainoj, ir Rusijoj, Baltarusijoj, Lenkijoj. Mačiau, kaip dirba logopedai su mikčiojančiais. Su tokiais vaikais ir Lietuvoje dirbau truputį: tam neskyriau labai didelio dėmesio, bet teko dalyvauti konferencijose. Galėjau visą dėmesį skirti mokslui.“

Telefonas – priemonė mokyti kalbą

J. Danilavičius, atvirakščiai nei daug jo kolegų pedagogų, neskuba peikti naujų technologijų ir mano, kad jos – tai tik dar vienas puikus būdas mokyti.

„Kai kurie uždraudžia vaikams kompiuteriu, telefonu naudotis. Atsiminkim, kad mums draudė knygas skaityti, bet mes skaitėm. Po paklode, su prožektorium. Mums sakė, kad „vaikeli, iš knygos duonos nevalgysi“. Knygas irgi reikėjo atimti?“

(Nukelta į 5 psl.)

„Darbas su vaikais man buvo viskas“

(Atkelta iš 4 psl.)

Ačiū, kad iš manęs neatėmė – užaugau galinga asmenybė“, – kalbėjo J. Danilavičius ir pridūrė, kad vaikas, besinaudodamas telefonu, gali net užsienio kalbą išmokti.

Be žmonos slegia vienatvė

J. Danilavičius su žmona Stase, taip pat pedagoge logopede, užaugino penkis vaikus, nors jo kraujas teka tik dviejų dukrų – Audronės ir Lauros – venomis.

„Pragyvenau su pirmą žmona 22 metus, taip ir nesusilaukėm vaikų. Bet baigiau tris universitetus“, – pasakojo pašnekovas, – „Su antra žmona 44 metus išgyvenau. Ji man pagimdė nuostabias dvi dukras. Nuostabūs mano anūikai. Žmoną labai mylėjau, užtat mano vienatvė tokia sunki, baisi kartais. Žmona buvo viskas. Ir virėjas, ir kepėjas, ir krovėjas. Aš buvau toks parazitais. Ji buvo mokytoja, labai talentingas žmogus, jautusi labai didelę meilę vaikams. Prisimenu įvyki: autobusų stotyje klykė vaikas. Žmona ėjo pro stotį, o berniukas priėjo prie jos ir pasakė: „Būk tu mano mamytė“. Ji parsivedė namo tą vaiką, surado jo tėvus. Žmona turėjo tokią didžiulę vaikų trauką! Dabar mano dukra Audronė tokią trauką turi. Ji dėstytoja. Dar jauna, o jau docentė, daktarė, priklauso pasaulinei lektorių asociacijai. Aš labai patenkintas savo dukra. Kita dukra taip pat didžiuojuosi, ji gyvena ir dirba Londone, yra baigusi politikos mokslus“, – gražių žodžių savo šeimai negailėjo pedagogas.

Gimęs po laiminga žvaigždė

J. Danilavičius kalbėjo, kad ne viskas jo gyvenime buvo ro-

žėmis klota: „Mano gyvenimas turėjo ir daug blogų patirčių, bet galiu pasakyti, kad gimiau po laimingą žvaigždę. Dirbau mylimą darbą. Mūsų giminė buvo gerbiama. Ir dėdė mokytojas buvo, senelis – daraktorius. Buvom „priaugę“ prie mokyklos. Kas galėjo pagalvoti, kad tiek metų dirbsiu mokytoju! Aš dar už vairo sėdu, nors man 93 metai! Būtinai kasdien važinėju, kad kojos atminties nepamestų. Ir prie kompiuterio sėdžiu, nors jis manęs ne visada klauso“, – juokėsi J. Danilavičius.

2010-aisiais J. Danilavičius buvo apdovanotas Teresės Mikeliūnaitės Anykščių kultūros premija, o 2018 metais Lietuvos Respublikos 100-mečio proga jam įteiktas Anykščių rajono savivaldybės „Šimtmečio anykštėno“ atminimo ženklas.

Su tėte – skaityti

Apie vaikystę, kuri praėjo mokytojų šeimoje, šiltai atsiliepė J. Danilavičiaus pirmagimė Audronė Nakrošienė. Moteris yra ISM Vadybos ir ekonomikos universiteto Vadovų verslo administravimo magistrantūros (MBA) studijų direktorė, docentė, socialinių mokslų daktarė, dėstytoja bei lyderystės ekspertė.

„Tėtė tikrai nebuvo tas standartinis, eilinis tėtė. Jam aš buvau pirmagimė. Kai aš gimiau, tėtėi buvo 50 metų. Jis jau buvo išleidęs savo pirmąjį elementorių ir aš tikriausiai buvau tas vaikas, į kurį jis norėjo sudėti viską – ir ką jis žino, ir ką moka. Metukų aš jau mokėjau kalbėti, o trejų su puse pradėjau skaityti. Jis buvo labai susikcentravęs į mano ugdymą, rašė dienoraštį nuo pat mano gimimo, kaip aš augu, tobulėju, kokius skiemenis, žodžius tariau. Mano vaikystė nebuvo ta tikra vaikystė, kai vaikas su tėvais

daug žaidžia, dūksta. Mano laikas, ypatingai su tėte, būdavo kitoks nei kitų vaikų: atsimenu, kaip jis mane, už rankos paėmęs, vesdavosi skaityti. Ir man tai buvo tikras malonumas, laiko praleidimas kartu su juo skaitant knygutes“, – leidosi į prisiminimus moteris.

„Kitas dalykas, kurį labai gerai atsimenu, kad jis, nuo pat gimimo, nuo trejų metų, mane laikė suaugusiu žmogumi. Aš niekada nesijaučiau vaiku, gerąją prasme. Jis mane vertindavo kaip suaugusį žmogų, klausdavo mano nuomonės. Ir žinoma, ta besąlygiška, begalinė meilė, kurią jaučiau: mūsų ryšys labai stiprus. Pamenu, kai grįždavau iš mokyklos, labai daug kalbėdavomės apie tai, kas vyksta mokykloje – jam rūpėjo tiek mokyklinis, tiek užklasnis mano gyvenimas. Tas pats buvo ir universitete. Aš buvau ir į tiksluosius, ir į humanitarinius mokslus linkusi. Bet tėtė turbūt buvo savo svajonės neįgyvendinęs kaip matematiko, nes jis buvo ir labai stiprus matematikas, pasirinkęs humanitarinę kryptį. Jis matė, kad aš taip pat labiau kryptu į humanitarinį lauką. Tai jis buvo tas autoritetas, kuris vis dėlto pakreipė mane į inžineriją ir taip aš pasirinkau inžinerijos, tikslųjų mokslų studijas, tačiau, padirbusi šioje srityje, ją vis tik iškeičiau į socialinius mokslus“, – pasakojo A. Nakrošienė.

Moteris sakė, kad šeimoje pagarba žmogui, šiklausymas buvo labai svarbu. „Pavyzdžiui, jis man nedraudė valgyti saldainių. Bet aš valgiau saldainius su priekiniaisiais dantimis, tam, kad nesugestų galiniai. Aš juos labai retai valgydavau, arba pasislėpus. Jis to lyg nedraudė, bet buvo taip vertybiškai įtikinęs, kad tai yra nesveika. Jis, nedraudamas, mokėjo iškomu-

Juozas Danilavičius su dukterimi Audrone Nakrošiene ir žmona Stase, kuri į Amžinybę iškeliavo prieš trejus metus.

Nuotr. iš Audronės NAKROŠIENĖS albumo.

nikuoti, kodėl tai yra svarbu. Tėtė taip mokėdavo įdiegti tas vertybes ir taip išauklėti, kad aš galvodavau: o kaip man tai perduoti savo vaikams?“, – sakė dvi atžalas auginanti A. Nakrošienė.

Paklausta, ar prašydavo tėtės patarimų auginama savo vaikus, garsiojo pedagogo dukra atsakė neabejodama: „Pamenu, kai gimė man vaikai ir būdavo kažkoks klausimas – tai visada skambindavau tėtėi paklausti. Ir jo patarimai būdavo labai geri, išvalgūs“.

J. Danilavičiaus vaikai, be abejo, mokėsi iš jo parašytų elementorių.

„Man pačiai buvo labai brangus jo pirmasis elementorius, iš kurio mokiausi. Net dabar atsimenu tuos paveikslėlius. O mano vaikai mokėsi iš jo naujų elementorių, jiems taip pat buvo smagu, kad tai senelis parašė. Jis buvo ir atskirų knyguciu pridėjęs, mano vaikams iš kartono padaręs raides, kitų įvairiausių priemonių. Taip pat buvo labai graži jo piešinių

knygutė su gyvūnais, nupiešta jo ranka. Tą skaitymo kultūrą jis mums labai smarkiai įdiegė“, – apie mokytoją ekspertą, elementorių autorių, rašytoją kalbėjo jo pirmagimė Audronė Nakrošienė.

Visą tekstą skaitykite naujienų portale anyksta.lt

užjaučia

Žydrūnui KEPELINSKUI

Leiskite nors keliais užuojautos žodžiais palengvinti Jūsų skausmą, mirus tėveliui.

Kavarsko medžiotojų būrelis

Apie sveikatos priežiūros įstaigų tinklo pertvarką neturėjo ką diskutuoti

(Atkelta iš 1 psl.)

Kiek turi būti atlikta operacijų ar kokie turėtų būti pacientų srautai – tai buvo tik projektiniai dalykai, o patvirtintų dar neturime“, – abstrakčiai apie Anykščių ligoninės ateitį po sveikatos priežiūros įstaigų tinklo pertvarkos kalbėjo Anykščių ligoninės direktorius D.Vaiginas.

Anykščių ligoninės direktoriaus D.Vaigino pasisakymą papildė Anykščių rajono meras Sigutis Obelevičius.

„Tuos raštus, kuriuos mes siuntėme į Sveikatos ministeriją, mes į juos atsakymų negavome. Mūsų norai ligoninėje buvo išsaugoti kuo daugiau paslaugų, pavyzdžiui, Chirurginį skyrių. Ministerija tuos visus pageidavimus iš savivaldybių sudėliojo į krūvą, bet tai, ką Sveikatos apsaugos ministerija teikė Vyriausybei, nėra nieko naujo. Visą šitą reikalą po svarstymo Vyriausybėje, ji gražino Sveikatos apsaugos ministerijai ir bus prie svarstymo grįžtama kovo pabaigoje. Ir tada, jei Vyriausybė

priims vieną ar kitą sprendimą, mes galėsime svarstyti. Dabar neturime apie ką diskutuoti“, – sakė S.Obelevičius.

Nuo visuomeninio rinkimų komiteto „Kęstučio Tubio sąrašas „Anykščių krašto labui“ išrinktas Audronius Gališanka teiravosi, kokia Anykščių ligoninės direktoriaus vizija apie įstaigą penkiems metams į priekį.

„Kokie bus priimti teisės aktai, nustatyti kriterijai, tada ir susidėlios mūsų perspektyvos. Gal nesikartos tokie dalykai

buvę, kai 2017 metais baigiantis darbo dienai pasikviečia meras ir administracijos direktorius, dabar jie abu Tarybos nariai (ligoninės direktorius kalbėjo apie A.Gališanką ir Kęstutį Tubį, red.pastaba) ir pasako, kad per naktį reikia parengti Akušerijos skyriaus uždarymo projektą. Dabar, matyt, taip nevyksta. Yra tam skiriamas laikas ir informavimas apie pasėkmes darbuotojams“, – kalbėjo D.Vaiginas.

Sveikatos apsaugos ministerija yra parengusi sveikatos

priežiūros įstaigų pertvarkos planą. Jei jis būtų įgyvendintas, Anykščių ligoninėje gali nebelikti dalies būtiniausių paslaugų, taip pat ligoninei gali tekti jungtis su kažkuria didesnio miesto ligonine. Tarp ministerijos siekių taip pat yra noras sujungti Anykščių pirminės sveikatos priežiūros centrą ir Anykščių ligoninę. Šiuo metu sveikatos priežiūros įstaigų pertvarkos planas tobulinamas, todėl dalies minimų siekių gali nebelikti, taip pat gali atsirasti ir naujų.

vardadieniai

šiandien

Aldona, Jeronimas, Dromantas,
Daugvilė, Saliamonas,
Honorata Salys.

vasario 9 d.

Apolonija, Marijus, Joviltas,
Algė, Erikas, Polė, Erika.

vasario 10 d.

Skolastika, Girvydas, Vydgalė,
Gabrielius, Elvyra, Skolė.

vasario 11 d.

Teodora, Algirdas, Algirdė,
Adolfas, Liucijus, Evelina.**mėnulis**

vasario 8- 11 d.d. - priešpilis.

anekdotas

Mokytoja klausia vaikų, kaip jų šeimoje kovojama su krize. Petriukas kelia ranką ir sako:

- Mes su tėčiu nusprendėme atsisakyti mamos.

- Kaip tai? - klausia mokytoja.

- Tai, kad aš jau didelis, man pieno nebereikia, tėtis jau per senas, o laikyti vien dėl kaimyno neapsimoka!

- Ėėė, tu, kvaily, ateini čia!
- O jūs žinot, kad aš jūsų naujas viršininkas?

- Tai aišku! Aš tik norėjau paprašyt, kad nuo šiol mane taip kvieštumėt!

Šokiuose dviejų merginų pokalbis. Viena sako:

- Žiūrėk, kokie gražūs nauji juodi to vaikinai baltiniai...

Kita:

- Tai kad ne nauji juodi, o seni balti.

Jonukas klausia tėčio:

- Tėti, kodėl vieni žmonės sako „taip“, o kiti „jo“?

Tėtis jam atsako:

- Na, išsilavinę žmonės sako „taip“, o neišsilavinę - „jo“.

- Tėti, o mes išsilavinę žmonės?

- Jo.

oras

+3

-1

Padeda išgyventi žiemą

Jonas JUNEVIČIUS

Nors žiemos dabar nespeiguotos, tačiau mažieji paukšteliai, laukus ir miškus nuklojus sniegui, prieglobsčio ieško prie sodybų ir labai džiaugiasi, jeigu juos kas palesina.

Kėkštas. „Ar man dar kas nors liko?“

Vienas iš jų - fotomenininkas, muziejininkas, garbaus amžiaus sulaukęs, atokioje sodyboje Niūronyse gyvenantis Aloyzas Janušis. Paukštelių žiemą globoja ir Anykščių rajono meras, gamtininkas Sigutis Obelevičius bei šių eilučių autorius. Ornitologų ir minėtų gamtos mylėtojų nuomone, paukščių lesinimas teikia ne tik grožėjimąsi sparnuočių apdarais, gyvenimo būdu, tačiau ir įpareigoja turėti žinių ir atsakomybės, kad nepakenktum gyvajai gamtai.

Tautodailininkės, garsios audėjos Dalios ir A. Janušio sodybą supa šimtamečiai miškai, tad paukščių, pasak sodybos šeimininkų, gausu visais metų laikais. „Paukštelių pradėdu lesinti, kai baigiasi paukščių migracija, kai iškrinta sniegas. Tačiau kai pradėdu, tai jais rūpinuosiu iki pavasario. Kasdien, - sakė A. Janušis, pastebėdamas, kad lesykla prie lango, tad jis gali ne tik sparnuočius stebėti, bet ir fotografuoti. - Lesykloje daugiausia lankosi zylės, manau, kad jos sodybos teritorijoje ir gyvena. Tarp jų pasitaiko ir retesnių – ilgauodegių, kuodu-

tųjų, didesnių ir mažesnių, tačiau visos jos labai spalvingos. Atskrenda snieguotų, žaliukių, nuolat lankosi geniai. Paukšteliai visą dieną lesykloje randa saulėgrąžų, kurių per žiemą prireikia kelių maišų. Dar pakabinu taukų ar nesūdytų lašinių, šiuos patiekalus ypač mėgsta zylės ir geniai“. Sodybos šeimininkas džiaugėsi, kad saulėgrąžų gali įsigyti internetu, o jas atveža kurjeris, tad per pandemiją nereikia važiuoti jų ieškoti į turgų. Taigi, A. Janušis laikosi pagrindinių ornitologų rekomendacijų, paukščius pradeda lesinti, kai jiems to tikrai reikia, pradėjęs šio proceso nenutraukia iki pavasario ir paukščiams nesūdo atsitiktinių sūdytų ar saldintų produktų. Dėl paukščių lesinimo, beje, vieningos nuomonės neturi net ornitologai, tačiau, jų nuomone, padėti mažiesiems sparnuočiams žiemą reikia, tačiau jie nerekomenduoja šerti vandens paukščių. Įvairiausių lesyklėlių galima pačiam sumeistruoti, įsigyti turguose, parduotuvėse, tam gali tikti ir plastikinis butelis nuo vandens su išpjautomis skylėmis, o pašarui tinka jau minėtos saulėgrąžos, avižų dribsniai, neapdoroti grūdai,

virti ryžiai, duona, tik balta, na ir nesūdyti lašiniai, taukai.

Apie paukščių lesinimą gamtininkas S. Obelevičius teigia girdėjęs įvairiausių nuomonių, tačiau pats įsitikinęs, kad mažiesiems sparnuočiams išgyventi žiemą reikia padėti, tačiau reikia paisyti ornitologų rekomendacijų ir tai daryti atsakingai. „Pradėdu lesinti, kai matau, kad paukščiams to jau reikia, o pradėjęs lesinti tai darau iki pavasario, - sakė S. Obelevičius. - Lesinu saulėgrąžomis, batonu. Daugiausia lankosi zylių ir žvirblių, bet

Ryškiaplunksnis kėkštas.

žvirbliai nemoka išgliaudyti saulėgrąžų, tad jiems patinka batonas. Kodėl zylės deda daug kiaušinių? Todėl, kad jų medžiagų apykaita greita, žiemą jų daug žūva. Radę lesyklėlėje maisto, jos čia pradės lankytis nuolat, o neradusios gali žūti, - sakė gamtininkas. - Jei manai, kad negalėsi paukštelių lesinti reguliariai, tai geriau ir nepradėti. Lesyklėles Traupyje turi įsirengę nemažai žmonių, tad saulėgrąžas į parduotuvę prekybininkai vos spėja vežti“, - šypsojosi S. Obelevičius.

Lesinu paukštelių ir aš. Nuolatines lesyklėles lankytojos - zylės, kurioms be saulėgrąžų pasiūlau ir moliūgų sėklų. Nusineša į eglę ir puikiausia išsilukštėna. Jeigu į lesyklą padėdu vieną kitą batono riekę, kaip mat prisistato kėkštai ir su rieke skrenda atgal į mišką. Kartais užklysta ir vienas kitas man nepažįstamas paukštis.

Ten genys. Zylė spaudžia stabdžius.

Kėkštas: „Pusryčiauti skrisiu į mišką“.

Zylėms patinka nesūdyti lašiniai.

Autoriaus nuotr.